

עפ"ת 7819/01/18 - ג'ובראן חביש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 7819-01-18 חביש נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:
בפני כבוד השופט אברהם בולוס
המעורר ג'ובראן חביש
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

לפניי ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (כבוד סגן הנשיא השופט גיל קרזבום) בפל"א 7450-08-15 (להלן: **גזר הדין**).

בהודעת הערעור המערער השיג גם על החלטות ביניים שניתנו ע"י ביהמ"ש קמא; אם כי במסגרת הדיון שהתקיים בפניי ביום 29.1.18, המערער חזר בו מטענותיו המופנות כלפי החלטותיו של ביהמ"ש קמא, ומיקד את ערעורו בעניין חומרת העונש שהושת עליו.

רקע וההליכים :

התיק נפתח תחילה בבית משפט לתעבורה בעכו והדין בו החל בפני כב' השופט הבכיר י' בכר.

בכתב האישום נטען, כי ביום 19.8.15 המערער נהג ברכב למרות ידיעתו אודות העונש שהושת עליו מקודם - ביום 1.6.14 בתיק ת.ד 93-01-09 - שכלל פסילה מלנהוג למשך 36 חודשים. בכתב האישום יוחס למערער ביצוע העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: **פקודת התעבורה**); שימוש ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה.

בתאריך 17.9.15 המערער הודה בעבירות נשוא כתב האישום, הורשע ונגזר דינו, בין היתר, לריצוי 8 חודשי מאסר בפועל וגם פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 5 שנים, וכל זאת במסגרת הסדר טיעון שאושר.

בשלב מאוחר יותר, המערער פנה בבקשה לביטול פס"ד ולהתיר לו לחזור בו מהודאתו - אשר נדחתה. כנגד החלטה זו המערער השיג בהגישו ערעור לביהמ"ש המחוזי, אולם גם ערעור זה נדחה. גם הפעם המערער לא השלים עם התוצאה והגיש בקשה מתאימה לביהמ"ש העליון; בקשה זו התקבלה וביהמ"ש העליון הורה על ביטול ההרשעה והחזרת הדיון לביהמ"ש לתעבורה.

בתאריך 30.6.16 בעקבות בקשת המערער להעברת הדיון בפני מותב אחר, כב' השופט הבכיר י' בכר פסל את עצמו מלהמשיך ולדון בעניינו של המערער, ובעקבות כך הדיון הועבר לבית המשפט קמא, שם החלה שמיעת התיק מחדש.

ביום 19.1.17 הורשע המערער על פי הודאתו ע"י בית המשפט קמא באותן העבירות .

בדין מיום 25.4.17 ולבקשת המערער, עניינו הופנה לקבלת חו"ד של הממונה על עבודות השירות, כאשר ביהמ"ש קמא ציין בהחלטתו בזו הלשון:

"בית המשפט מציין כי אין בהזמנת חוות הדעת כדי ללמד על העונשים שייגזרו על הנאשם בסופו של דבר."

בתאריך 31.7.17 התקבלה חוות דעת הממונה לפיה המערער אינו מתאים לביצוע עבודות שירות היות והגיע למיון מדיף ריח חריף של אלכוהול. למרות זאת, בהחלטה מיום 1.10.17 בית המשפט קמא נעתר בשנית לבקשת המערער לקבלת חו"ד של הממונה, כן חזר והבהיר בהחלטתו:

"מוסבר לנאשם באופן מפורש כי אין בעובדה שביהמ"ש נעתר לבקשתו להגיע לממונה פעם נוספת, כדי ללמד ולו ברמז, על העונש שייגזר עליו בסופו של יום ואל לו לפתח ציפיות בעניין, לכאן או לכאן."

בתאריך 6.11.17 התקבלה חוות דעת נוספת של הממונה לפיה המערער נמצא מתאים לעבודות שירות.

במקביל ועובר למתן גזר הדין הוזמן והתקבל בתאריך 6.9.17 תסקיר באשר לעונש מאת שירות המבחן בעניינו של המערער. שירות המבחן סקר את עברו התעבורתי של המערער, ציין כי המערער מקבל אחריות לביצוע העבירות וסבר כי שילובו בטיפול בתחום התעבורה, עשוי לצמצם את הסיכון לחזרה על התנהגויות דומות בעתיד. בסוף התסקיר ולאחר התלבטות, שירות המבחן המליץ להטיל על המערער ענישה מרתיעה באמצעות עבודות שירות לצד עונש מאסר מותנה לתקופה משמעותית, פסילה וקנס. עוד המליץ להעמידו בצו מבחן בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים לצורך שילובו בטיפול בתחום עבירות התנועה.

גזר-הדין

בגזר דינו המפורט בית משפט קמא סקר את הפסיקה, עמד על מדיניות הענישה באשר לעבריינים אשר נפסלו מלנהוג לאחר שביצעו עבירות חמורות ומבצעים עבירה של נהיגה בזמן פסילה. בהתנהגות זו, כך צוין, המערער רמס ברגל גסה ערכים חברתיים הראויים להגנה; כמו ההגנה על משתמשי הדרך מפני נהיגתם של נהגים מסוכנים שנפסלו מלנהוג לאחר ביצוע עבירות חמורות; וגם כיבוד החוק והחלטותיו של ביהמ"ש.

מכל אלה, ולאור חומרת העבירות ונסיבות ביצוען ביהמ"ש קמא מצא כי מתחם העונש ההולם חייב לכלול מאסר בפועל בין חודשיים עד 14 חודשים, וגם פסילה בפועל שלא תפחת מ-10 חודשים ולא תעלה על 30 חודשים. לעניין רכיב הפסילה ביהמ"ש קמא הטעים, כי מתחם זה אינו ישים בעניינו של המערער נוכח פסילת המינימום הקבועה בסע' 40א.(1) לפקודת התעבורה ואשר עומדת על 10 שנים.

ביהמ"ש קמא הבהיר, כי סעיף זה ועונש המינימום חלים במקרה זה משום שהמערער הורשע בביהמ"ש קמא בעבירה של נהיגה בזמן פסילה ובעשר השנים שקדמו לביצוע העבירה בה עסקינן, הוא הורשע פעמיים באחת העבירות החמורות המפורטות בסעיף 40א.(1) לפקודה והכוללות הפקרה לאחר פגיעה ונהיגה בזמן פסילה (המערער הורשע בשנת 2014 בביצוע עבירת הפקרה לאחר פגיעה, וגם בעבירת נהיגה בזמן פסילה כאשר ההרשעה הינה משנת 2013)

בבוא ביהמ"ש קמא לקבוע את העונש הראוי בגדרי המתחם, הוא הביא בחשבון לחומרא את עברו התעבורתי המכביד

של המערער. כפי שציין ביהמ"ש קמא, המערער נהג משנת 2008 ולחובתו 8 הרשעות קודמות. בין היתר, הוא הורשע בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה (עבירה משנת 2008 הרשעה מנובמבר 2014); נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים (עבירה משנת 2009 הרשעה משנת 2012); נהיגה בזמן פסילה, אי ציות להוראות שוטר וסטייה מנתיב נסיעה (עבירות משנת 2012 הרשעה משנת 2013), שימוש בטלפון ללא דיבורית, מהירות, שינוי מבנה רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ונהיגה ללא חגורת בטיחות.

מנגד ביהמ"ש קמא שקל לקולא את הודאתו של המערער; התקופה בה היה במעצר והתנאים המגבילים בהם המערער היה נתון ממועד שחרורו ועד לביטול פסק דינו של בית משפט לתעבורה בעכו. גם נתן את דעתו להבעת החרטה, ההסדר שנחתם עם המשיבה ובוטל לבקשת המערער, ועוד.

למרות כל אלה, כן לאחר שנתן את דעתו להמלצת שירות המבחן ושקל היטב את סיכויי השיקום מצא כי המערער זלזל באופן בוטה בהחלטות בתי המשפט וחזר וסיכן את הציבור בכך שנהג בזמן פסילה. עסקינן, כך נקבע, במערער שלא הפנים את חומרת העבירות אותן ביצע בעבר וחזר וביצע עבירת תעבורה חמורה למרות שריצה בעבר שני מאסרים בפועל בעבודות שירות, אחד בגין עבירה זהה של נהיגה בזמן פסילה והשני בגין עבירת הפקרה - החמורה מבין כל עבירות התעבורה. עוד הדגיש ביהמ"ש קמא, כי המערער ביצע את העבירה הנוכחית כאשר תלויים ועומדים כנגדו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה לתקופה מצטברת של 12 חודשים, וסיכם את מסקנתו בזו הלשון:

"בנסיבות אלו אני סבור כי הנאשם מיצה בשלב זה את מכסת ההזדמנויות שהוענקה לו בדמות עבודות שרות בשני גזרי דין שהוטלו עליו בגין עבירות תעבורה חמורות ביותר. האינטרס הציבורי והצורך להגן על ציבור המשתמשים בדרך גובר באופן מובהק על נסיבותיו האישיות של הנאשם ואפשרות שיקומו ומחייב הטלת מאסר בפועל ממש, ולא מתקיימת כל הצדקה לאפשר לנאשם לרצות בפעם השלישית עונש מאסר בדרך של עבודות שרות לאחר שהורשע שוב בעבירת תעבורה חמורה."

בגזר הדין בית המשפט קמא הטיל על המערער עונשים בדמות קנס, פסילה מלנהוג בפועל ועל תנאי וגם הפעלת התחייבות שלגביהם המערער לא השמיע אף טענה, כן עונשי מאסר כלהלן:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה.

ב. 7 חודשי מאסר בפועל.

ביהמ"ש קמא הפעיל את המאסר המותנה שהוטל על המערער בביהמ"ש לתעבורה בעכו בתיק 5565-12-12 בתאריך 1.9.13 למשך 6 חודשים.

ביהמ"ש קמא גם הפעיל את המאסר המותנה שהוטל על המערער בביהמ"ש לתעבורה בעכו בתיק 93-01-09 בתאריך 1.6.14 לתקופה של 6 חודשים.

נקבע שהמאסרים המותנים שהופעלו ירצו באופן שיחפפו האחד את השני.

עוד נקבע, כי 4 חודשים מתוך המאסרים המותנים יופעלו באופן חופף ו-3 חודשים במצטבר למאסר שהוטל בתיק זה.

סה"כ ירצה המערער 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מתאריך 19.8.15 ועד לתאריך 17.9.15.

טענות המערער

לטענת המערער בית המשפט קמא שלח אותו פעמיים לממונה על עבודות שירות, ולמרות חוות הדעת החיובית של הממונה, בית המשפט קמא גזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל מבלי שניתנו נימוקים לכך. המערער בטיעונו מאשר כי בית המשפט קמא הבהיר כי אין בהזמנת חוות הדעת כדי ללמד על הענישה שתיגזר, ועם זאת טוען כי הפנייתו פעמיים לממונה על עבודות השירות יצרה אצלו ציפייה אשר בה יש להתחשב.

עוד נטען, כי הנימוק של ביהמ"ש קמא לפיו אין לאפשר למערער ביצוע עבודות שירות, משום שתהיה זו הפעם השלישית בה ירצה המערער מאסר בדרך של עבודות שירות, לא יכול לעמוד; שכן עובדה זו הייתה ידועה לבית המשפט קמא ולמרות זאת הפנה אותו פעמיים לממונה.

לטענת המערער, בית המשפט קמא לא נתן משקל מספיק לציפיות המערער לאור עמדתה העונשית המקלה של המשיבה שקיבלה ביטוי בהסדר הטיעון; הגם שבשלב מאוחר יותר נוספו שיקולים לקולא אשר לא עמדו אז לנגד עיני המשיבה, כגון תסקיר שירות המבחן וח"ד של הממונה על עבודות השירות.

טענות המשיבה

המשיבה הזכירה, כי המערער הוא אשר ביקש לבטל את הסדר הטיעון כדי להילחם על חפותו; לאחר שביהמ"ש נעתר לבקשתו זו והדין החל בבית המשפט לתעבורה בחיפה הוא בחר להודות בעובדות כתב האישום, ומכאן מסיקה המשיבה כי כל המהלכים לביטול ההסדר והחזרה מההודאה נבעו משיקולים טקטיים של שיפור עמדות. עוד מסרה המשיבה בהקשר זה, כי ביום 20.10.15 עת ביקש המערער לחזור בו מההסדר, הצהיר במפורש כי הוא מודע לכך כי היה ובקשתו תתקבל, אזי המשיבה לא תהיה כבולה עוד בהסדר זה.

עוד נטען בהקשר זה, כי אין כל פסול בכך שבעמדתה העונשית של המשיבה יחול שינוי עם ביטול ההסדר. לעיתים רבות מתוך שיקולים של חסכון בזמן המעורבים, קשיים ראייתיים ועוד, המשיבה מגלה נכונות להקלה בעונש. אין לפרש מדיניות זו ככובלת את ידיה למקרה ולא גובש הסדר או ביטולו כפי ענייננו. עוד הבהירה המשיבה, כי במסגרת טיעוניה לעונש בפני ביהמ"ש קמא היא כן התחשבה בענישה שקיבלה ביטוי בהסדר הטיעון.

כמו כן, המשיבה התייחסה לשני עונשי מאסר שריצה המערער בעבר בדרך של עבודות שירות, בהדגישה כי הדבר לא מנע ממנו להמשיך ולבצע עבירות נוספות. עוד נטען, כי בתגובה לטענת הסינוור כי המערער לא הסתבך עם החוק מאז ביצוע העבירות מושא הערעור, הרי במהלך ההליך אשר התנהל בפני בית המשפט קמא, המערער כן ביצע עבירה נוספת של נהיגה בפסילה מיום 31.10.16 בגינה הוגש כתב אישום שמספרו 219-11-16.

גם טענתו של המערער כי ביהמ"ש קמא לא התחשב בחלופי הזמן אינה נכונה, הגם שהימשכות ההליכים אינה נעוצה במשיבה.

באשר להפניה לממונה על עבודות שירות המשיבה בגישה כי אינה כובלת את שיקול דעת בית המשפט, במיוחד כאשר בית המשפט קמא הסביר למערער כי אין בשליחתו לממונה כדי להעיד על העונשים; דבר שהינו נכון, כך נטען, כאשר בפעם השנייה הבקשה באה מטעם הסניגור והמשיבה התנגדה לכך.

דין והכרעה

לא אחת דובר על החומרה הרבה הגלומה בעבירת הנהיגה בזמן פסילה. ביהמ"ש העליון חזר והבהיר רבות: **"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט."** (רע"פ 3878/05 יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.5.05)).

הענישה המקובלת במקרה כפי ענייננו חייבת לבטא את משקלם הסגולי של הערכים המוגנים שהופרו במקרה זה; כן להעביר מסר תקיף ומרתיע מפני ביצוע העבירה של נהיגה בזמן פסילה ולו בשל העובדה שעבירה זו טומנת בחובה סכנה ממשית למשתמשי הדרך; מכאן, ובמספר הזדמנויות ביהמ"ש העליון אישר מתחם עונש הכולל בתוכו מאסר בפועל וגם הטלת מאסר בפועל לתקופה משמעותית (רע"פ 8013/13 אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.12.13); רע"פ 7982/13 עדיאל שגן נ' מדינת ישראל (6.1.14); רע"פ 5464/16 דימטרי לייזרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.7.16)).

לרוב הענישה הראויה לעבירה של נהיגה בזמן פסילה כוללת בחובה גם מאסר בפועל (רע"פ 7612/13 שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.3.14); דבר הנכון ביתר שאת באשר למורשעים בעלי עבר תעבורתי מכביד, וביחוד כאלה שעומד ותלוי נגדם מאסר מותנה בגין אותה העבירה (רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (15.1.2014); רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (26.01.2014); רע"פ 10424/06 לודוויה נ' מדינת ישראל (22.2.07));

על אף המשקל המיוחד שיש ליחס להמלצת שירות המבחן, וכפי שציין ביהמ"ש קמא, עסקינן בשיקול אחד מני רבים אחרים. כפי שנקבע רבות, ההכרעה הסופית לעניין העונש לעולם נתונה בידי ביהמ"ש, והינה תוצר של שקלול כלל הנתונים הרלוונטיים, לרבות חו"ד של שירות המבחן (בש"פ 9302/08 אלעקובי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (14.11.08); רע"פ 10779/08 לרו נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.1.09)). במקרה זה ההמלצה רחוקה מלהיות חד משמעית - אלא ההפך מכך. בתסקיר צוין מפורשות כי נוכח עברו של המערער וכלל הנסיבות ההמלצה באה לאחר התלבטויות רבות; ללמדך, שגם אם משקיפים על מקרה זה אך מנקודת המבט השיקומית הממוקדת במערער עצמו, עדיין קיימים ספקות של ממש האם ראוי במקרה זה ליתן למערער הזדמנות נוספת. בהקשר זה אין לי צורך להכביר במילים מעבר לאמור ואסתפק בהפניה לדברים שנותנים מענה מקיף לכל טענותיו של המערער אשר כמו נכתבו בענייננו:

"עניינו של המבקש חמור פי כמה, נוכח העובדה שנהיגתו במצב של פסילת רשיונו נעשתה בעת שהיה תלוי נגדו מאסר על תנאי של 12 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רשיון. בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומו של בני הציבור. בסופו של דבר, בית המשפט הסתפק בהטלת 12 חודשי מאסר בפועל על המבקש בחופף לתקופה זהה שנגזרה עליו בגין הפעלת עונש המאסר על תנאי שהיה תלוי כנגדו. בנסיבות הענין, ונוכח החומרה העולה מעבריינותו החוזרת ונשנית של המבקש, העונש שהוטל עליו אינו חמור כלל ועיקר. התייחסותו המקלה של שירות המבחן, אשר מטבע הדברים מתמקדת בהיבט האינדיבידואלי הקשור בנאשם ואינה בוחנת את האינטרס הציבורי הכללי, הגם שהיא מהווה שיקול חשוב בענישה, אינה יכולה לשמש שיקול מכריע במקרה זה, בו נדרש מסר הרתעתי ברור ותקיף כנגד נאשם שאינו יודע מורא החוק מהו, וחוזר ומפר צווים וחוזר ומסכן את הציבור ללא רתיעה." (פסקה 8 בענין 3878/05 שלעיל)

אני גם לא מקבל את טענת המערער כי הזמנת חו"ד של הממונה על עבודת השירות יצרה בלבו ציפיה סבירה. לגישת המערער נכון במקרה זה שהסתמכותו תבוא לידי ביטוי בהשתתפות מאסר אשר ניתן לרצותו בעבודות שירות; אלא שבטיעון זה המערער עצמו מתעלם מהעובדה שביהמ"ש קמא בשני המקרים לפני מתן החלטתו המזמינה חו"ד של הממונה הקפיד להודיע למערער כי אין לפרש את הדבר כהבעת עמדה כלשהיא לענין העונש הראוי או הצפוי. הבהרה זו שנמסרה בשתי הזדמנויות מערערת ואף שוללת כליל את טענתו של המערער לקיומה של ציפיה לגיטימית לכך שעונש המאסר שיוטל עליו לא יעלה על ששה חודשים (ע"פ 8704/08 סמי הייב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.5.09); רע"פ 3026/14 רימן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (31.12.14)).

מסקנתי זו אף זוכה לתימוכין של ממש בעובדה שלפחות בפעם השניה אשר בעקבותיה התקבלה חו"ד חיובית, ביהמ"ש קמא נעתר לבקשת המערער עצמו להפניית עניינו בשנית לממונה - דבר הנוטל רבות מעוצמתה של טענה זו (רע"פ 5464/16 דימטרי לייזרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.7.16)).

עם ביטול הסדר הטיעון לבקשת המערער, הסדר זה לא קיים יותר ולא יכול לחייב את המשיבה. למרות מעמדה של המשיבה, חובת ההגנות לה היא כפופה ופערי הכוחות בין הצדדים, עדיין להסדר זה היבטים חוזיים ועם פקיעתו, שני הצדדים לרוב משוחררים מכבליו (דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' פרץ נט(6) 281, עמ' 297). אינטרס ההסתמכות שהמערער יכל לפתח מבוסס על הסכם מחייב, ולא כזה שהמערער עצמו רואה בו כבטל ואשר מאמציו לביטולו צלחו. הסדר כמו כל חוזה יכול להקים ציפייה ותקווה בליבו של הנאשם, ואף הפסיקה הכירה באינטרס זה כשיקול שעל בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לבחון את ההסדר שהתגבש (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 609; ע"פ 1289/93 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(5) 158, 174); אלא שהסדר זה בד"כ מחייב את המשיבה כל עוד הוא עומד בעינו, ולא אחרי ביטולו בשל רצון המערער עצמו להשתחרר ממנו.

למרות זאת, במקרה זה ביהמ"ש קמא הבהיר מפורשות כי בעיקר אלמלא הסדר הטיעון המקל, הנטייה הייתה להטיל על המערער מאסר בפועל המתקרב לרף העליון של המתחם ואף תוך הפעלת המאסרים המותנים במצטבר. הווה אומר, למרות שההסדר בוטל, ביהמ"ש קמא כן נתן משקל כבד להסדר זה בבואו לקבוע את העונש ההולם.

לאחר שביהמ"ש קמא מצא כי מתחם העונש הראוי צריך לכלול מרכיב של מאסר בפועל בין חודשיים עד 14 חודשים, הוא סקר בהרחבה את כלל הנסיבות לקולא ולחומרה ולא התעלם מאף פרט בעל חשיבות. ביהמ"ש קמא הדגיש, כי

במקרה זה יש ליתן משקל כבד לעברו התעבורתי המכביד של המערער נוכח מהות העבירות והעבודה שרובן בוצעו או שהמערער הורשע בגין תקופה קצרה לפני ביצוע העבירות בהן עסקין. התנהלות זו וחזרת המערער לסורו מחזקת את מסקנת ביהמ"ש קמא כי במקרה זה יש להקפיד עם המערער כדי להרתיעו.

כל השיקולים לקולא עליהם עמד ביהמ"ש קמא בהרחבה; לרבות תקופת המעצר, השחרור בתנאים מגבילים, הסדר הטיעון שלמרות ביטולו בעקבות בקשת המערער עדיין יש להתחשב בו, הימשכות ההליכים, עמדת הממונה, המלצת שירות המבחן וסיכויי השיקום, אין בהם די כדי להטות את הכף לקבלת הערעור. במקרה זה המערער אכן מיצה את התחשבות ביהמ"ש וגם את ההזדמנויות שניתנו לו בעבר בריצוי המאסרים שהושתו עליו בגין עבירות תנועה חמורות באמצעות עבודות שירות; למרות זאת, וחרף המאסרים המותנים, הדבר לא הרתיע את המערער שחזר וביצע עבירה חמורה אשר מסוכנות רבה גלומה בה. אני שותף למסקנתו של ביהמ"ש קמא, כי חרף הצהרותיו והבעת החרטה של המערער, נראה כי לא הפנים את המסר ולא הפיק את הלקח, ויש להטיל עליו עונש מאסר מרתיע מאחורי סורג ובריח.

מכל האמור לעיל, האיזון שערך בית המשפט קמא בין שיקולי הענישה השונים הינו ראוי, והעונש שהושת על המערער הולם -אף נוטה לקולא- ומשקף איזון נכון בין חומרת העבירות, העבר התעבורתי של המערער, האינטרס הציבורי והערכים המוגנים, כן כלל הנתונים לרבות נסיבותיו האישיות.

מכל האמור, לא מצאתי פגם או טעויות שנפלו במלאכתו של ביהמ"ש קמא ואשר יצדיקו התערבותה של ערכאת הערעור. תימוכין למסקנתי זו, אני מוצא בהלכה לפיה, ערכאת הערעור לא תתערב בעונש, אלא במקרים חריגים בהם נמצאה בגזר דינה של הערכאה הדיונית טעות בולטת או במקרה שהעונש אשר נגזר על ידה חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת (ע"פ 513/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.12.13), ואין זה המקרה).

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון בתאריך 18.3.18 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, י"ב אדר תשע"ח, 27 פברואר 2018, במעמד ב"כ המערער עו"ד חן רוימי, ב"כ המשיבה עו"ד שני בן גיגי והמערער בעצמו.